

Voor Maria

Je stem heeft je verlaten
je lichaam tot zichzelf
ingekeerd
een plaat die haakt

Gestaakt je melodie
zangerig zacht
als een vraagteken

Gestaakt je wonderlijke
schaakspel
met de dood
alsof je beste vriend
zo close

sta je me niet meer bij

in mijn verdriet.

Onmacht

Wat kan ik doen,
hoe kan ik zijn
als jouw pijn
van een andere orde is
dan de mijne?

Wat kan ik doen
hoe kan ik zijn
als mijn blik
een lichaam ziet
dat lijdt, het jouwe

Wat kan ik doen
hoe kan ik zijn
als jij mijn blik
vermijdt
en strijdt zo eenzaam strijdt

Wat kan ik doen
hoe kan ik zijn
als jij niet anders horen wilt
dan een ontkennend mij
uit een andere tijd?

Wat kan ik doen
hoe kan ik zijn
O, God als je bestaat
zegt het me nu
voordat jij mij verlaat

Want niet alleen je dood,
is wat ik vrees
maar onbereikbaarheid
een falen
dat ik nooit goed kan maken

Want liefde noch vriendschap
lijken opgewassen
tegen dit scheiden
en een menselijk verzaken
waaraan wij beide lijden.

Herinnering

De tafel al afgeruimd
kwam je altijd
onverwacht
als een windvlaag
woei je het nog afhanginge laken op

Je trok
een gordijn van intimiteit
om ons heen
en lokte ons
op de zoetgevooisde tonen van je fluit

weg uit
onze schuilplaats
naar een plek
waar tijd niet bestond
noch vermoeidheid

Je bevroeg ons zacht
maar zonder schroom
en wij voelden ons
als in een droom
in je spotlight gezet

Je aandacht
heelde als een wonder
middel onze dagelijkse
sleur en beslommeringen
we zagen klank en kleur

en deelden de
betoveringen
van verre landen
en lange nachten

en altijd weer
dat wachten
op liefde
en op wat komen
ging

In zoveel talen
sprak je zoveel
mensen
aan
dat jij zo levendig
als je was
ons voor de geest
zal blijven staan.

Joyce